

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoKR/23/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122382623
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6122382623.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek senátu JUDr. Zuzany Konárikovej a Mgr. Radoslavy Strhárskej, v právnej veci žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpeného JUDr. Petrom Reblánom, advokátom, so sídlom Cestice 118, 044 71 Cestice, proti žalovanej A. B. C., so sídlom kancelárie Skuteckého 23, 974 01 Banská Bystrica, správkyne konkurznej podstaty úpadcu D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX F. XXX, o určenie právneho dôvodu a výšky pohľadávky proti podstate, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 32Cbi/12/2022-233 zo dňa 13. novembra 2024, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 32Cbi/12/2022-233 zo dňa 13. novembra 2024 v napadnutej časti prvej výrokovej vety, ktorou súd prvej inštancie návrh žalobcu zamietol p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 32Cbi/12/2022-233 zo dňa 13. novembra 2024 prvou výrokovou vetou návrh žalobcu zamietol a druhou výrokovou vetou žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 29.07.2022 domáhal určenia, že pohľadávka proti podstate uplatnená prihláškou pohľadávky č. 1 v celkovej výške 146.943,53 Eur, ktorú tvorí neuhradená istina vo výške 99.300,40 Eur a úroky vo výške 47.643,13 Eur a pohľadávka proti podstate uplatnená prihláškou pohľadávky č. 2 v celkovej výške 116.173,09 Eur, ktorú tvorí neuhradená istina vo výške 109.572,19 Eur a úroky vo výške 6.600,90 Eur, obe zabezpečené zabezpečovacím právom (záložným právom) na základe Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnej zmluvy zo dňa 17.08.2009, vzniknutým vkladom do katastra nehnuteľností a evidovaným na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území Oslany, obec Oslany, okres Prievidza, vedenom Okresným úradom Prievidza, katastrálny odbor, k nehnuteľnostiam vo vlastníctve Úpadcu vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/1, a to: Pozemky - parcely registra „C“ evidované na katastrálnej mape ako: G. H. XXX, Druh pozemku Zastavané plochy a nádvoría, výmera 364 m²; Stavby, súpisné číslo XXX, F. I. G., J. G. H. XXX a náhrady trov konania.

3. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania zistil, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 4K/5/2017 zo dňa 15.02.2017, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 36/2017 dňa 21.02.2017 začalo konkurzné konanie voči dlžníkovi D. E. nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX, XXX XX F.. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 4K/5/2017-27 zo dňa 27.02.2017, zverejneným v

Obchodnom vestníku č. 44/2017 dňa 03.03.2017, bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu D. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX, XXX XX F. a za správcu konkurznej podstaty bol zvolený JUDr. Miloš Levrinc PhD. so sídlom kancelárie J. Kozáčeka 13E, 960 01 Zvolen. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 4K/5/2017-442 zo dňa 24.10.2018 bol z funkcie odvolaný pôvodný správca JUDr. Miloš Levrinc PhD. a do funkcie správcu úpadcu bola ustanovená A. B. C. so sídlom kancelárie Horná 54, 974 01 Banská Bystrica.

4. Súd prvej inštancie vyhodnotil za nesporné, že žalobca ako právny nástupca spoločnosti Factoring Slovenskej sporiteľne, a.s. a ako záložný veriteľ si prihláškou zabezpečených pohľadávok dňa 03.05.2022 prihlásil do konkurzu úpadcu dve zabezpečené pohľadávky. Prvú vo výške 146.943,53 Eur a druhú vo výške 116.173,09 Eur, a teda pohľadávky v súhrnnej výške 263.116,62 Eur ako pohľadávky proti podstate. Záložné právo nebolo ako zabezpečovacie právo prihlásené v základnej prihlasovacej lehote do konkurzu, žalobca odvodzoval v zmysle § 28 ods. 8 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“, resp. „ZKR“) nárok na vydanie toho, o čo sa všeobecná podstata obohatila neprihlásením záložného práva do konkurzu. Rovnako nepovažoval za sporný vznik oboch pohľadávok na podklade Rámцovej factoringovej zmluvy č. 100138 zo dňa 22.07.2004 v znení neskorších dodatkov a Factoringovej zmluvy č.100138.010 zo dňa 05.10.2006 v znení Dodatku č. 1 zo dňa 14.06.2007 obsiahnutej tzv. Hromadnej factoringovej zmluve zo dňa 21.08.2008 a na podklade Rámцovej factoringovej zmluvy č. 100674 zo dňa 24.11.2008 v znení neskorších dodatkov a Factoringovej zmluvy č. 100674.002 z 24.11.2008 obsiahnutej tzv. Hromadnej factoringovej zmluve, ani vznik ich zabezpečenia v zmysle Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnej zmluvy zo dňa 17.08.2009 (ďalej len „záložná zmluva“), ktorých vznik bol osvedčený Notárskou zápisnicou N128/2009, Nz 31999/2009, NCRIs 32492/2009 spísanou dňa 22.09.2009 notárkou JUDr. Ruženou Bayerovou so sídlom v Bratislave a Notárskou zápisnicou N 127/2009, Nz 31990/2009, NCRIs 32480/2009 spísanou dňa 22.09.2009 notárkou JUDr. Ruženou Bayerovou so sídlom v Bratislave.

5. Súd prvej inštancie posúdil ako nespornú aj skutočnosť, že správca doručil žalobcovi dňa 14.07.2022 Oznámenie zo dňa 12.07.2022 o popretí pohľadávok proti podstate, keď neuznal právny dôvod a výšku pohľadávok proti podstate, pričom ako dôvod popretia uvádzal neexistenciu pohľadávky, kedy žalobca nie je záložným veriteľom vo vzťahu k nehnuteľnostiam, keď mal za to, že záložné právo právneho predchodcu žalobcu zaniklo v zmysle § 155 ods. 2 ZKR z titulu, že nebolo prihlásené do reštrukturalizácie pôvodného vlastníka nehnuteľnosti A. K. E., pričom uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 1R/6/2013 zo dňa 27.5.2014, zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 02.06.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 03.06.2014 bol potvrdený reštrukturalizačný plán K. E.. K pohľadávke č. 2 ako ďalší dôvod uvádzal aj to, že pohľadávka by navyše ex lege zanikla z dôvodu zániku dlžníka - spoločnosti PTG, s.r.o. bez právneho nástupcu, pretože v zmysle záložnej zmluvy boli záložným právom zabezpečené výlučne pohľadávky voči spoločnosti PTG, s.r.o., čiže najneskôr zánikom tejto spoločnosti zaniklo aj zabezpečenie predmetných pohľadávok a súčasne odkázal na § 28 ods. 2 ZKR.

6. Za nesporné súd prvej inštancie považoval tiež to, že žalobca, resp. jeho predchodca si pohľadávky, ani záložné právo neprihlásil do reštrukturalizačného konania úpadcu Karola Tomíka pod sp.zn. 1R/6/2013.

7. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že záložné právo si žalobca v konkurze na majetok spoločnosti PTG, s.r.o. neuplatnil, uvedené žalobca v konaní netvrdil, keď len tvrdil, že si uplatnil pohľadávky (nie záložné právo) v konkurze na majetok spoločnosti PTG, s.r.o. Uvedené mal súd prvej inštancie preukázané aj z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 26Cb/204/2014-569 zo dňa 24.06.2019.

8. Žalobca doručil súdu necelý deň pred pojednávaním, čiže dňa 12.11.2024 o 21:53 hod. vyjadrenie zo dňa 12.11.2024 obsahujúce 10 strán s prílohami, v ktorom rozšíril svoju doterajšiu argumentáciu o tvrdenú neplatnosť Zmluvy o predaji podniku T.S.K. spol. s r.o., o tvrdené konanie pôvodného záložcu v rozpore s dobrými mravmi, zásadami poctivého obchodného styku a o ďalšie tvrdenia. Súd prvej inštancie voči tomuto vyjadreniu s prílohami uplatnil sudcovskú koncentráciu konania v zmysle § 153 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pretože žalobca ako sporová strana bol povinný uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, na čo bol aj zo strany súdu procesným uznesením zo dňa 25.11.2022 upovedomený. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že

žalobcom predložené podanie s dôkaznými prostriedkami nebolo uplatnené včas, kedy ho strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, kedy po predvolaní na termín pojednávania mala dostatočný časový priestor na to, aby pre prípad, že sa žalobca mal potrebu vo veci znova vyjadriť, urobil tak v dostatočnom časovom predstihu, aby sa protistrana, ako aj súd mali možnosť s podaním v dostatočnom časovom predstihu pred termínom pojednávania oboznámiť. Žalovaná namietala uvedené podanie žalobcu doručené jej priamo na pojednávaní, rovnako súd prvej inštancie nemal dostatok časového priestoru na to, aby sa s ním relevantne oboznámil, súd prvej inštancie preto na uvedený prostriedok, ktorý strana nepredložila včas neprihliadal, pretože predmetné podanie by vyžadovalo odročenie pojednávania, aby mala protistrana priestor sa s ním oboznámiť a nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonania ďalších úkonov zo strany súdu. S poukazom na koncentračnú zásadu, tak nebol dôvod pojednávanie uskutočnené dňa 13.11.2024 odročiť, keď súd zo súdneho spisu zistil, že žaloba bola podaná už v roku 2022. Z uvedeného súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobca mal dostatočný časový priestor na to, aby do dňa pojednávania v dostatočnom časovom predstihu predložil všetky skutkové tvrdenia aj dôkazné prostriedky, aby sa s nimi mohli súd aj protistrana v dostatočnom v predstihu oboznámiť a aby bola zároveň zachovaná rýchlosť, aj hospodárnosť konania.

9. Nakoľko konkurzné konanie proti úpadcovi začalo dňa 22.02.2017, na toto konanie súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 28.02.2017. Na predmetné konanie súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 28 ods. 1, 2, 3, 4 a 8 ZKR, § 114 ods. 1 písm. b), c) ZKR, § 199 ods. 9 ZKR, § 155 ods. 1, 2, 3, 4, 5 a 6 ZKR, § 87 ods. 1, 2, 7 a 8 ZKR.

10. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je nedôvodná. V konaní nebolo sporné, že konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený uznesením Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 4K/5/2017-27 zo dňa 27.02.2017, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 44/2017 dňa 03.03.2017, teda s poukazom na § 23 ods. 1 v spojení s § 199 ods. 9 ZKR účinky vyhlásenia konkurzu nastali dňa 04.03.2017, čiže nasledujúci deň po zverejnení súdneho rozhodnutia o vyhlásení konkurzu v Obchodnom vestníku. Keďže zákon pri pohľadávkach proti podstate nestanovil lehotu na popieranie pohľadávok, súd prvej inštancie v prvom rade skúmal, či žaloba žalobcu bola podaná v zákonnej lehote podľa § 87 ods. 8 ZKR. Výzva na podanie žaloby podľa § 87 ods. 8 ZKR bola súčasťou oznámenia o popretí, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 14.07.2022. Žalobca podal žalobu na súd dňa 29.07.2022, z čoho súd prvej inštancie vyvodil, že bola podaná včas, v zákonnej lehote. Medzi stranami nebola sporná aktívna a pasívna vecná legitímácia, keď aktívna legitímácia žalobcu bola preukázaná uplatnením pohľadávky proti podstate zo dňa 03.05.2022 a oznámením o popretí pohľadávky proti podstate správcom zo dňa 12.07.2022 a pasívna legitímácia uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 4K/5/2017-442 zo dňa 24.10.2018, kedy bol z funkcie správcu úpadcu odvolaný pôvodný správca JUDr. Miloš Levrinc PhD. a do funkcie správcu úpadcu bola ustanovená žalovaná.

11. Konštatoval, že predmetom incidenčného konania inciovaného veriteľom popretej pohľadávky je potom preskúmanie opodstatnenosti, resp. neopodstatnenosti popieracieho prejavu správcu a posúdenie, či správcom uvedený dôvod popretia je daný alebo či uvedený dôvod existuje. Zároveň poukázal na vyslovený právny záver v uznesení Najvyššieho súdu SR z 30. januára 2017, sp.zn. 3Obdo/70/2016.

12. Súd prvej inštancie uviedol, že dôvodom popretia žalobcových pohľadávok bola neexistencia pohľadávok, kedy žalobca nie je záložným veriteľom vo vzťahu k nehnuteľnostiam, keď mal správca za to, že záložné právo právneho predchodcu žalobcu zaniklo v zmysle § 155 ods. 2 ZKR z titulu, že nebolo prihlásené do reštrukturalizácie pôvodného vlastníka nehnuteľnosti A. K. E., pričom uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 1R/6/2013 zo dňa 27.5.2014, zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 02.06.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 03.06.2014, bol potvrdený reštrukturalizačný plán K. E.. K pohľadávke č. 2 bol popri tomto dôvode popretia uvedený aj ďalší dôvod, a to, že pohľadávka by navyše ex lege zanikla z dôvodu zániku dlžníka - spoločnosti PTG, s.r.o. bez právneho nástupcu, pretože v zmysle záložnej zmluvy boli záložným právom zabezpečené výlučne pohľadávky voči spoločnosti PTG, s.r.o., čiže najneskôr zánikom tejto spoločnosti zaniklo aj zabezpečenie predmetných pohľadávok. Žalobca sa voči popretiu bránil v podanej žalobe predovšetkým tým, že obe pohľadávky žalobcu, uzatvoril záložca A. K. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. M. XXX, ako fyzická osoba - nie ako podnikajúci subjekt, a preto nie je možné vzťahovať účinky súdom schváleného reštrukturalizačného

plánu, ktorým sa malo dosiahnuť ekonomické ozdravenie dlžníka Karol Tomík - LUKA s miestom podnikania Cerovo č. 221, 962 52, IČO: 32 804 946, na záväzky, či zmluvy tretej osoby, ktoré uzatváral záložca A. K. E. ako fyzická osoba. Z uvedeného žalobca vyhodnotil, že súdom schválený reštrukturalizačný plán sa dotýka len záväzkov podnikajúceho subjektu a práva iných subjektov ako dlžníka a ďalších účastníkov plánu nie sú týmto plánom nijakým spôsobom dotknuté, a teda majetok a záväzky tretej osoby - dlžníka A. K. E. sú absolútne nedotknuté súdom schváleným reštrukturalizačným plánom podnikajúceho subjektu Karol Tomík - LUKA. V konaní nebolo sporným, že sa žalobca nedomáhal svojich práv voči A. K. E. ako záložcovi v reštrukturalizácii vedenej voči podnikajúcemu subjektu K. E. - N.. Súd prvej inštancie mal za to, že v tomto spore ide o otázku právneho posúdenia či k zániku záložného práva došlo alebo nedošlo neprihlásením pohľadávok a záložného práva žalobcu do reštrukturalizácie podnikajúceho subjektu K. E. - N.. Pre posúdenie, či záložné právo žalobcu zaniklo schválením reštrukturalizačného plánu dlžníka bolo preto potrebné ustáliť si osobu dlžníka K. E. pre účely reštrukturalizácie, a teda, či si žalobca mal svoju pohľadávku voči dlžníkovi fyzickej osobe uplatniť voči rovnakej osobe, na ktorú sa ako voči podnikateľovi viedla reštrukturalizácia. Súd prvej inštancie súhlasil so žalobcom v tom smere, že reštrukturalizácii podliehajú len podnikateľské subjekty, avšak mal za to, že v reštrukturalizácii dlžníka fyzickej osoby ako podnikateľa sa dlžníkovi poskytuje ochrana voči všetkým jeho veriteľom bez ohľadu na to, či pohľadávky vznikli voči fyzickej osobe podnikateľovi alebo voči fyzickej osobe. Reštrukturalizácia predstavuje jednu z možností riešenia úpadku dlžníka, teda ak sa dlžník dostane do platobnej neschopnosti alebo do predĺženia, môže svoj úpadok riešiť tak, že podá návrh na vyhlásenie konkurzu alebo návrh na povolenie reštrukturalizácie. Súd prvej inštancie odkázal na znenie § 114 ZKR obsahujúce účinky začatia reštrukturalizačného konania, predovšetkým v ods. 1 písm. b) a c), kedy zákon pri reštrukturalizácii počíta s celým majetkom patriacim dlžníkovi, a teda tento jeho majetok zákon nerozdeľuje na majetok týkajúci sa podnikania a na osobný majetok dlžníka; rovnako tomu je aj v § 155 ods. 2 ZKR týkajúcom sa zverejnenia uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku, kedy zaniká právo veriteľov, ktorí riadne a včas podľa tohto zákona neprihlásili svoje pohľadávky, vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkovi, ako aj riadne a včas neprihlásené zabezpečovacie práva vzťahujúce sa na majetok dlžníka, kedy zákon opäť nedelí majetok dlžníka, ale berie ho ako celok. Teda v celom znení zákona nie je osobný majetok dlžníka „patriaci fyzickej osobe“ vyňatý spod účinkov reštrukturalizácie. Naopak žalobcom tvrdená domnienka, že po schválení reštrukturalizačného plánu sa mohol voči dlžníkovi fyzickej osobe domáhať výkonu záložného práva k nehnuteľnosti podľa názoru súdu prvej inštancie popiera samotný zmysel reštrukturalizácie, ktorého účelom je ekonomicky ozdraviť podnikateľskú činnosť dlžníka pri zachovaní jeho ďalšej činnosti, pričom následným výkonom záložného práva, ktorý nebol zahrnutý v reštrukturalizačnom pláne, by mohla byť ďalšia činnosť dlžníka ohrozená. Súd prvej inštancie s poukazom na uvedené argumentáciu žalobcu, že účinky schváleného reštrukturalizačného plánu sa vzťahujú len na záväzky podnikajúceho subjektu dlžníka pod obchodným menom K. E. - N. a nie fyzickej osoby záložcu A. K. E., vyhodnotil ako nedôvodnú, nemajúcu oporu v zákone. Popretie pohľadávok považoval súd prvej inštancie za účinné a dôvodné, keď s poukazom na obranu žalovanej, ako aj z ňou predložených dôkazov mal za to, že v zmysle § 155 ods. 2 ZKR potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom spôsobilo zánik vymáhateľnosti pohľadávok žalobcu, ktorý si ich ako veriteľ neprihlásil riadne a včas. Keďže žalobca si do reštrukturalizácie K. E. neprihlásil pohľadávky, ani zabezpečovacie záložné právo, došlo v zmysle § 155 ods. 2 ZKR potvrdením plánu súdom ex lege k zániku zmluvného záložného práva viaznuceho na nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie rovnako ako žalovaná považoval žalobcom uvedený výklad § 155 ods. 4 ZKR za nesprávny, kedy v reštrukturalizačnom konaní vedenom na dlžníka K. E. bol práve vlastníkom nehnuteľnosti zhodný s dlžníkom v reštrukturalizačnom konaní, pričom sa nejednalo o majetok tretích osôb; toto ustanovenie by bolo možné použiť v prípade reštrukturalizácie subjektov T.S.K. spol. s r.o. alebo PTG, s.r.o., ktorá by časovo predchádzala reštrukturalizácii A. K. E., avšak k takej skutkovej situácii nedošlo. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie vyslovil názor, že sa nejedná o zabezpečovacie právo voči tretej osobe, ale ide o zabezpečovacie právo viaznuce na majetku dlžníka, ktoré ako neprihlásené riadne a včas podľa § 155 ods. 2 ZKR zaniklo.

13. Súd prvej inštancie zamietol ako neúčelný a nehospodárny návrh právneho zástupcu žalobcu uskutočnený na pojednávaní na vykonanie dokazovania pripojením reštrukturalizačného spisu pôvodného vlastníka nehnuteľnosti, a to A. K. E. podnikajúceho pod obchodným menom K. E. - N. vedeného pod sp.zn, 1R/6/2013. Uvedený dôkaz žiadal za účelom preverenia toho, kto si prihlásil pohľadávky, aké pohľadávky boli prihlásené, aká bola masa majetku a za účelom posúdenia absolútnej neplatnosti zmluvy o predaji podniku tohto subjektu. Súd prvej inštancie súčasne uplatnil aj sudcovskú koncentráciu konania v zmysle § 153 ods. 1 CSP, kedy považoval za neúčelné a nehospodárne v

tomto štádiu konania navrhovať vykonanie predmetného dôkazu, keďže by si vyžadovalo odročenie pojednávania, pričom žalobca mohol tento dôkazný prostriedok navrhnúť už skôr. Rovnako žalovaná s takýmto návrhom na vykonanie dokazovania nesúhlasila, keď aj vzhľadom na koncentráciu konania považovala za neúčelné preukazovať aký majetok bol prihlásený do konkurzu, pretože to záleží od veriteľov, ktorí si chcú a ktorí si prihlásia svoje pohľadávky a z toho, že akí veritelia boli prihlásení nemožno vyvodiť záver, že sa toto reštrukturalizačné konanie týkalo len daného subjektu ako podnikateľa.

14. Vo vzťahu k obrane žalovanej, v zmysle ktorej ak by súd nevyhodnotil záložné právo za zaniknuté súdom schváleným reštrukturalizačným plánom, tak by pohľadávka č. 2 mala najneskôr zaniknúť zánikom spoločnosti PTG, s.r.o. jej výmazom z Obchodného registra SR dňa 09.02.2022 a k argumentácii a prostriedkom procesného útoku zo strany žalobcu k uvedenému dôvodu súd prvej inštancie konštatoval, že s poukazom na skutočnosť, že mal za to, že k zániku záložného práva žalobcu na predmetných nehnuteľnostiach došlo už neuplatnením pohľadávok a záložného práva v reštrukturalizácii pôvodného vlastníka A. K. E. schválením reštrukturalizačného plánu tohto dlžníka dňa 03.06.2014 považoval následnú argumentáciu ohľadom zániku zabezpečovacieho práva zánikom spoločnosti PTG, s.r.o. za nadbytočnú. Preto sa s ňou súd prvej inštancie nevysporiadaval. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na vykonanie dokazovania pripojením správcovského spisu správcu JUDr. Mgr. Dušana Divka, M.B.A. ku konkurzu vedenému na majetok spoločnosti PTG, s.r.o. pod sp. zn. 28K/65/2010 za účelom preukázania, že žalobca, resp. jeho predchodca si uplatnil pohľadávky v konkurze vedenom na spoločnosť PTG, s.r.o.. Súd prvej inštancie vykonanie tohto dokazovania považoval jednak za neúčelné k argumentácii žalobcu vykonať dokazovanie preukazovaním prihlasovania prihlášok žalobcu do konkurzu spoločnosti PTG, s.r.o., nakoľko uvedené nemalo vplyv na výsledky dokazovania, ani na posúdenie tejto veci súdom. A hoci vykonanie tohto žiadaného dôkazného prostriedku by bolo ne hospodárne, nadbytočné a neúčelné, súd prvej inštancie k nemu ďalej poznamenal, že listiny ohľadom prihlásenia pohľadávok žalobcu do konkurzu uvedenej spoločnosti mohol žalobca predložiť sám, keďže tento si podľa jeho vyjadrení prihlásil predmetné pohľadávky do konania, čo žalovaná nenamietala. Žalobca zároveň v konaní netvrdil, že by si do konkurzu vedeného na uvedenú spoločnosť prihlásil aj záložné právo, a preto súd prvej inštancie uvedené neprihlásenie záložného práva žalobcu v konkurze vedenom na spoločnosť PTG, s.r.o. považoval za nesporné. Žalovaná rovnako nesúhlasila s uvedeným návrhom na vykonanie dokazovania keď mala za to, že aký majetok a aké prihlášky boli prihlásené, je pre toto konanie irelevantné, keďže to, že si žalobca neprihlásil záložné právo v uvedenom konkurze, v konaní nebolo sporným. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na to, že uvedené vyplýva aj z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 26Cb/204/2014-569 zo dňa 24.06.2019, ktoré síce nenadobudlo právoplatnosť, avšak uvedená skutočnosť v ňom rovnako nebola sporná.

15. Súd prvej inštancie s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania oboznámením listinných dôkazov mal spoľahlivo preukázané, že žalovaná účinne poprela pohľadávky žalobcu. Vychádzajúc z konštatovaných skutočností súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

16. O nároku na náhradu konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP za použitia zásady úspechu tak, že žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech, nepriznal voči žalobcovi náhradu trov konania, pretože žalovaná výslovne na pojednávaní súdu oznámila, že si náhradu trov konania neuplatňuje.

17. Proti prvej výrokovej vete rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca považoval za potrebné uviesť, že žalovaná predložila súdu prvej inštancie dupliku zo dňa 19.01.2023 a následne jej doplnenie zo dňa 27.03.2023, ktoré súd prvej inštancie mu doručil až dňa 03.10.2024. Vzhľadom na uvedený postup mal za to, že súd prvej inštancie žalobcu nielen znevýhodnil, ale odňal mu i možnosť konať pred súdom, keď následne

jeho vyjadrenie zo dňa 12.11.2024 nesprávne bez ďalšieho nepripustil ako nové a oneskorené, pričom ho vôbec nezohľadnil. Nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie uvedenými napr. v odseku 4. a 14. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a považoval ich za zavádzajúce. Vyslovil názor, že žalovaná jednoznačne rozšírila svoju argumentáciu týkajúcu sa samotného súdneho konania, keď okrem iného predložila s podaním podľa § 167 ods. 4 CSP aj zrušený rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 29.06.2016, sp.zn. 26Cb/204/2014-255, zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19.07.2018, č.k. 4Cob/8/2017-485 a ďalší zrušený rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 24.06.2019, č.k. 26Cb/204/2014-569. Uviedol, že z uvedených súdnych rozhodnutí jasne vyplynuli nové skutočnosti, ktoré sa tak stali súčasťou súdneho spisu a tohto súdneho konania, na ktoré následne musel reagovať a reagoval svojim vyjadrením zo dňa 12.11.2024. Žalobcovi nebolo známe, v čom konkrétne mala byť jeho argumentácia vo vyjadrení zo dňa 12.11.2024 nová, ak týmto vyjadrením reagoval výlučne na skorší obsah spisu. Pri žalovanou označených súdnych rozhodnutiach sa jednalo zjavne o listiny pre meritorne rozhodnutie podstatné, pokiaľ súd prvej inštancie nimi a ich odôvodnením v napadnutom rozhodnutí argumentoval a na tieto prvoinštančné zrušené, neprávoplatné a právne neexistentné rozhodnutia dokonca odkázal a vychádzal z nich. Z uvedeného dôvodu považoval za nepochopiteľné, prečo sa k nim nesmel pred súdom prvej inštancie vyjadrovať dňa 12.11.2024 a reagovať tým aj na nové a žalovanou do konania vnesené skutočnosti. Keďže súd prvej inštancie uvedené nesprávne posúdil a nepripustil mu možnosť vyjadriť sa, závažným spôsobom zasiahol do jeho práv, podstatne narušil rovnosť strán, rovnosť zbraní a kontradiktórnosť konania na jeho ujmu, čím spochybnil i svoju nezávislosť a nestrannosť.

18. Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal a ani nevyhodnotil ďalšie objektívne skutočnosti, ktoré boli na jeho strane a nedovoľovali mu predložiť jeho vyjadrenie zo dňa 12.11.2024 skôr, hoci o nich súd prvej inštancie mal vedomosť. Uviedol, že vyjadrenie žalovanej podľa § 167 ods. 4 CSP s prílohami mu bolo doručené prvýkrát dňa 03.10.2024, následne v predmetnej veci udelil plnomocenstvo svojmu právnenému zástupcovi dňa 15.10.2024, pričom prvé pojednávanie vo veci bolo súdom prvej inštancie nariadené na deň 13.11.2024. Zvýraznil, že jeho právny zástupca priamo na pojednávaní dňa 13.11.2024 informoval súd prvej inštancie aj o tom, že vyjadrenie zo dňa 12.11.2024 predložil deň pred pojednávaním aj z dôvodu, že vec si potreboval naštudovať, ale zároveň aj odkomunikovať so žalobcom, pričom poverený zamestnanec žalobcu bol v danom čase odcestovaný, čo vyplýva aj zo zvukového záznamu. Súčasne jeho právny zástupca informoval súd prvej inštancie na pojednávaní aj o tom, že v období prevzatia právneho zastúpenia v tejto právnej veci do pojednávania ochorel vírusovým ochorením COVID-19, čo mu zásadným spôsobom sťažilo vyjadrenie spracovať a predložiť súdu skôr, pričom išlo o objektívnu prekážku. Skutočnosť, že o tejto objektívnej prekážke jeho právny zástupca informoval súd prvej inštancie pred vyhlásením napadnutého rozhodnutia vyplýva aj zo zvukového záznamu. Súd prvej inštancie tieto objektívne okolnosti nielenže nezohľadnil, ale ani sa s nimi vôbec nevyšporiadal, a to ani v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

19. Žalobca zároveň v odvolaní vyjadril svoj nesúhlas s uplatňovaním sudcovskej koncentrácie konania, ktorou neprimerane prísne, až extrémne formalisticky zasiahol do jeho práva na rovnosť strán pred súdom, rovnosť zbraní a kontradiktórnosť konania. Opakovane uviedol, že súd prvej inštancie nielen opomenul, ale aj chybné posúdil najmä to, že žalovaná svojou duplikou v znení jej doplnenia a jej príloh do konania vniesla aj nové tvrdenia a dôkazy, a to z iných súdnych sporov presahujúcich a zároveň rozširujúcich pôvodný predmet konania. Mal za to, že ani súd prvej inštancie nemal jeho podanie zo dňa 12.11.2024 dostatočne naštudované aj vzhľadom na to, že nesprávne vyhodnotil i to, že v tomto jeho podaní sú údajne nové skutočnosti, hoci tieto skutočnosti do konania vniesla ešte žalovaná postupom podľa § 167 ods. 4 CSP a on na ne následne iba reagoval. Poukázal na to, že súd prvej inštancie sa dňa 13.11.2024 sám na jeho ujmu postavil akoby na procesné miesto žalovanej, ignorujúc skutočnosti, ktoré mu boli pred vyhlásením rozsudku oznámené i obsah súdneho spisu. Uviedol, že súd prvej inštancie nemohol správne vyhodnotiť a posúdiť jeho vyjadrenie zo dňa 12.11.2024, pokiaľ jeho prílohy chybné vytlačil a do listinného súdneho spisu ich založil ako nekompletné dokumenty, hoci boli ním doručené kompletne v elektronickej forme, napr. Zmluvu o predaji podniku T.S.K. spol. s r.o. Namietal, že súd prvej inštancie postupoval na jeho ujmu nielen tým, že ním predložené listiny (dôkazy) sám nesprávne eliminoval skrz excesné a neprimerané formálne uplatnenie iba sudcovskej koncentrácie konania, ale dokonca i celú jeho argumentáciu vo vyjadrení zo dňa 12.11.2024 obišiel mimoriadne prísny a extrémne formálnym uplatnením iba sudcovskej koncentrácie konania. Takéto uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania proti nemu, najmä vzhľadom na individuálne okolnosti posudzovanej veci podľa názoru žalobcu nie je v súlade s § 153 CSP, odporuje ratio legis. Vyslovil presvedčenie,

že neporušil procesnú povinnosť riadneho vedenia sporu. Uviedol, že súd prvej inštancie tiež bez odôvodnenia nezohľadnil potrebu oboznámenia sa právneho zástupcu s vecou samou po prevzatí právneho zastúpenia dňa 05.10.2024, nereflekoval na potrebu riadnej porady právneho zástupcu a žalobcu za účelom predloženia jeho stanoviska k doručenému podaniu žalovanej obsahujúceho nové skutočnosti, tvrdenia a hlavne dôkazy, pričom nijako nezohľadnil ani objektívnu prekážku na strane jeho právneho zástupcu. Preto mal za to, že týmto postupom mu súd prvej inštancie odňal možnosť konať pred súdom a vyjadriť sa jeho písomným podaním zo dňa 12.11.2024 k podaniam žalovanej. Zároveň sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí neysporiadal s jeho argumentáciou prednesenou priamo na pojednávaní dňa 13.11.2024. Súd prvej inštancie preto porušil jeho právo na spravodlivý proces, pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľné, nedostatočne odôvodnené a nespĺňa zákonné náležitosti. Súd prvej inštancie súčasne zasiahol aj do rovnosti účastníkov konania, rovnosti zbraní a narušil podstatným spôsobom princíp kontradiktórnosti konania i princíp nestrannosti súdu.

20. Žalobca v odvolaní tiež namietal, že súd prvej inštancie nevykonával ním navrhnuté dôkazy, hoci tieto vyplývali z verejných zdrojov a súdu prvej inštancie boli známe tiež z jeho činnosti. Súd prvej inštancie jednak nevykonával ním navrhnuté a predložené dôkazy bezprostredne aj na nové skutočnosti a najmä na nové dôkazy vznesené do konania žalovanou až v rámci jej vyjadrenia podľa § 167 ods. 4 CSP, pričom v rámci nedostatočne vykonaných dôkazov dospel aj k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uviedol, že mu patria dve pohľadávky, ktoré si v konkurze na majetok úpadcu vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 4K/5/2014 riadne a včas prihlásil u správkyne konkurznej podstaty podľa § 28 ods. 8 a § 87 ods. 2 písm. m) ZKR. K pohľadávke č. 1 uviedol, že najneskôr predložením príloh dupliky v marci 2023 zo strany žalovanej, z ňou predložených zrušených iných súdnych rozhodnutí musel aj súd prvej inštancie sám zistiť, že Zmluva o predaji podniku T.S.K., spol. s r.o. trpí vadami, ktoré zakladajú jej absolútnu neplatnosť pre rozpor so zákonom - § 476 ods. 2 Obchodného zákonníka. Preto vyslovil názor, že súd prvej inštancie bol povinný ex lege prihliadnúť i na absolútnu neplatnosť predmetnej Zmluvy o predaji podniku T.S.K. spol. s r.o. aj bez jeho námietky. V dôsledku takejto absolútnej neplatnosti sa preto kupujúci nikdy nestal jeho dlžníkom. Táto neplatnosť spôsobila, že k zmene dlžníka zo spoločnosti T.S.K. spol. s r.o. na Karola Tomíka – LUKA nikdy nedošlo.

21. V odvolaní žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie v predmetnej veci nesprávne aplikoval ustanovenie § 155 ods. 2 ZKR. Mal za to, že súd prvej inštancie toto ustanovenie ZKR nevykladal, ani neaplikoval na vec v jeho celistvosti, aj s prihliadnutím na účel sledovaný predmetným ustanovením a zákonom, najmä vo väzbe na súvisiace ustanovenia, ako napr. § 109 ods. 3 písm. a) a c), § 110 ods. 1 písm. b) a e), ods. 2 písm. b), § 112 ods. 2 ZKR a.i. Z uvedených ustanovení je zjavné, že reštrukturalizácia sa ex lege má a môže týkať len podnikateľa. Žalobca zvýraznil, že jeho právny predchodca, ani on nikdy nemali žiaden právny vzťah s podnikateľským subjektom, ktorého sa týkala reštrukturalizácia vedená na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 1R/6/2013. Akékoľvek jeho nároky voči pôvodnému záložcovi tak zostali úplne nedotknuté uvedenou reštrukturalizáciou proti podnikajúcemu subjektu K. E. – N., IČO: 32 804 946, F. XXX, XXX XX F. G. K., keďže s podnikateľom, na ktorého bola reštrukturalizácia vedená, nemal nič spoločné. Zvýraznil, že podnikateľ K. E. – LUKA začal podnikat' dňa 15.04.1992 a podnikanie ukončil dňa 31.03.2007, znovu začal podnikat' až dňa 23.09.2013 do dňa 06.09.2018. Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam bola uzatvorená dňa 17.08.2009, teda v období, kedy označený subjekt nepodnikal a nemal oprávnenie na podnikanie. Preto mal za to, že je vylúčené, aby záložné právo, alebo jeho vzťah najmä v roku 2009 k záložcovi, či k zálohu, presahovali do reštrukturalizácie alebo sa akokoľvek týkali podnikateľa – dlžníka, keďže medzi aprílom 2007 až augustom 2013 záložca nemal vôbec postavenie podnikateľa, pričom voči podnikateľovi bolo až v októbri 2013 začaté reštrukturalizačné konanie a v novembri 2013 povolená reštrukturalizácia. Skutočnosť, že nepodnikajúci subjekt až po vzniku pohľadávky a až po vzniku jej zabezpečenia, ktoré poskytol začal následne podnikat' nijako nemení obsah pôvodného zabezpečovacieho záväzku, ani postavenie in concreto záložcu k záložnému veriteľovi, či k zabezpečenej pohľadávke. Účinky súdom potvrdeného reštrukturalizačného plánu sa nemôžu vzťahovať na práva a pohľadávky, ktoré veriteľom nevznikli a ktoré ani nemajú voči podnikateľskému subjektu, pri ktorom došlo k povoleniu reštrukturalizácie. Uviedol, že záloh nikdy nepatrili podnikateľovi – dlžníkovi, ako účastníkovi reštrukturalizačného konania, pričom jemu, ani jeho právnenému predchodcovi nevznikol a ani nemal vo vzťahu k podnikateľovi ako účastníkovi reštrukturalizačného konania žiaden právny vzťah, ťarchu a ani žiadnu pohľadávku. Preto vyslovil názor, že v danom prípade nie je možné uplatňovať následky spojené s § 155 ods. 2 ZKR, keďže nemal právo a ani povinnosť prihlásiť si svoju

pohľadávku v reštrukturalizačnom konaní vedenom pod sp.zn. 1R/6/2013 ako zabezpečenú pohľadávku. Z uvedeného dôvodu mu nezaniklo právo vymáhať pohľadávku podľa § 28 ods. 8 a § 87 ods. 1 písm. m) ZKR ako pohľadávku proti podstate v konkurze vedenom na majetok úpadcu.

22. Žalobca nakoniec v odvolaní namietal vady odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nakoľko nezodpovedá zákonným náležitostiam odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP. Napadnuté rozhodnutie podľa názoru žalobcu neposkytuje žiadne odpovede na otázky zásadného významu a prehliada nielen sporné skutočnosti, ale dokonca opomína i skutočnosti, ktoré žiadna strana nenamietala. Uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia popiera aj samotný princíp iura novit curia, keďže neobsahuje žiadne vysvetlenie, prečo si súd prvej inštancie osvojil závery z jednoznačne nezákonného rozsudku Okresného súdu Bratislava III. č.k. 26Cb/204/2014-255, hoci bolo preukázané, že tento bol odvolacím súdom zrušený ako vadný pre nezákonnosť a taktiež prečo vychádzal z následného zrušeného rozsudku Okresného súdu Bratislava III. č.k. 26Cb/204/2014-569 a nie z ním samým zistených skutočností do času vyhlásenia jeho rozsudku. Zároveň mal za to, že súd prvej inštancie nevysvetlil, ako sa vysporiadal s tým, prečo mu odňal možnosť reagovať na posledné procesné podanie žalovanej nielen jeho vyjadrením zo dňa 12.11.2024, ale i na pojednávaní dňa 13.11.2024. Súd prvej inštancie sa nijakým spôsobom nevysporiadal ani s objektívnymi prekážkami na jeho strane, ktoré by odôvodňovali miernejšie uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel alebo aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho, ako aj prvoinštančného konania.

23. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. Vo vyjadrení uviedla, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny, dostatočne odôvodnený, v súlade s právnymi predpismi, ako aj s rozhodovacou praxou a že sa s ním stotožňuje. Poukázala na to, že žalobca je banka s dlhoročnou históriou a právnym oddelením, a teda nejedná sa subjekt, ktorý by bolo možné označiť ako slabšiu sporovú stranu, ktorá nepozná svoje procesné práva. Dala do pozornosti čl. I., bod 2. žaloby, z ktorého vyplýva, že žalobca bol v konaní od počiatku v pozícii subjektu s odbornými znalosťami. Vzhľadom na uvedené mala za to, že žalobca nemôže svoju nečinnosť v spore a neskoré predkladanie a navrhovanie dôkazov dávať za vinu súdu tak, ako to uvádzal v odvolaní. Nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že nakoľko duplika a jej doplnenie mu boli doručené až 03.10.2024, toto predstavovalo jeho znevýhodnenie v spore, dokonca až odňatie možnosti konať pred súdom. Obsahom dupliky a doplnenia boli len citácie z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 5Co/27/2013 zo dňa 27.12.2013 a z rozhodnutí v konaní Okresného súdu Bratislava III. pod sp.zn. 26Cb/204/2014. Žalobca bol v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava pod sp.zn. 26Cb/204/2014 žalovanou stranou, takže tento spor veľmi dobre poznal. Pojednávanie bolo nariadené na deň 13.11.2024, t.j. odborne znalý žalobca mal viac ako mesiac na oboznámenie sa s niečím čo poznal zo svojej činnosti. Uviedla, že od začiatku tvrdila stále to isté, presne to, čo bolo obsahom popretia, t.j. dôvody popretia neboli nijako rozširované, ani menené. Predloženie rozhodnutí z konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III. pod sp.zn. 26Cb/204/2014 nepredstavuje rozšírenie popretia, len podporu jej argumentácie o správnosti popretia. Vyslovila názor, že postup súdu prvej inštancie v konaní bol správny, pričom žiadnej strany sporu neboli postupom súdu odňaté práva, žiadna strana nebola postupom súdu znevýhodnená. Zároveň uviedla, že žalobca nové tvrdenia a dôkazy produkoval po viac ako dvoch rokoch od začatia konania, pričom šlo o tvrdenia a dôkazy, ktoré mal k dispozícii už pri podaní žaloby a tieto boli len reakciou na jej tvrdenia uvedené už v popretí pohľadávky. Odvolanie žalovaná považovala za nedôvodné a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

24. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Vo vyjadrení uviedol, že v plnom rozsahu a bez zmeny zotrváva na svojom odvolaní a na všetkých svojich odvolaní predchádzajúcich podaniach a vyjadreniach. Vyslovil názor, že žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu v skutočnosti nereaguje na jeho odvolanie, ale pokúša sa s ním skôr odvieť pozornosť odvolacieho súdu od jeho odvolania a vytvoriť voči nemu negatívny pocit. Považoval za potrebné zopakovať, že práve procesná taktika žalovanej bola v skutočnosti tým, čo do konania vnieslo nové skutkové a právne tvrdenia a nové dôkazy, na ktoré pred skončením dokazovania musel reagovať. Žalovanou uplatnené prostriedky procesného útoku a procesnej obrany boli cielene realizované spôsobom tak, aby ňou uplatnené prostriedky procesného útoku a procesnej obrany boli vzhľadom na uplatnenie sudcovskej koncentrácie využité na jeho ujmu a aby mu sťažila možnosť procesne účinne reagovať. Predložením nových dôkazov – rozhodnutí Okresného súdu Bratislava III. a Krajského súdu v Bratislave žalovaná de facto rozšírila i rozsah

skutkovo-právnych tvrdení, čím zasiahla i do predmetu konania pred súdom prvej inštancie, a to ako po argumentačnej, tak i skutkovej a právnej stránke. Žalovaná tým síce nemenila obsah svojho popretia, ale jednoznačne tým menila obsah súdneho spisu, skutkové i právne okolnosti tejto veci. Hoci označené rozhodnutia iných súdov formálne boli novým dôkazom mal za to, že nemožno prehliadať ani skutočnosť, že čo do ich obsahu a ich odôvodnenia, žalovaná nimi do konania vnesla až v roku 2023 aj nové skutkovo-právne okolnosti, ovplyvňujúce vec samú. Zároveň tým až v roku 2023 prepojila konanie na súde prvej inštancie v tejto veci s konaním na inom súde. Uviedol, že bolo zrejme, že nemohol v roku 2022 reagovať na skutočnosti, ktoré žalovaná uviedla a na dôkazy ktoré predložila až v roku 2023. Rovnako nemohol reagovať na takéto nové skutočnosti a dôkazy skôr, než sa o nich dozvedel, teda skôr, ako mu súd podania žalovanej riadne doručil. Súdom prvej inštancie sa navyše odmietol zaoberať ním predloženými dôkazmi, v žiadnom prípade sa ale nemohol odmietnuť vysporiadať s jeho argumentáciou, aj keby táto bola do konania vnesená až po uplatnení sudcovskej koncentrácie. Poukázal na to, že účelové predloženie nových dôkazov a nových skutkových tvrdení zo strany žalovanej v roku 2023 až po uplatnení sudcovskej koncentrácie proti nemu možno vyvodíť i z jej odbornosti s poukazom na čl. 11 ods. 3 CSP. Podľa názoru žalobcu bolo viac ak pravdepodobné, že na strane žalovanej šlo o cieľnú procesnú taktiku, keď predložila a začala prvýkrát argumentovať v konaní tromi označenými súdnymi rozhodnutiami a v nich obsiahnutým odôvodnením až po tom, keď voči nemu bola uplatnená sudcovská koncentrácia konania s cieľom, čo najviac mu sťažiť realizáciu jeho procesných práv vo svoj prospech. Súdom prvej inštancie na takúto skutočnosť bol povinný prihliadnuť a mal mu umožniť na nové dôkazy a nové tvrdenia žalovanej reagovať. Zdôraznil, že súdom prvej inštancie pochybil i v tom, že na žalovanou predložené, procesne neexistujúce rozsudky Okresného súdu Bratislava III. sp.zn. 26Cb/204/2014 vôbec prihliadal. Navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, ako navrhol v podanom odvolaní, alebo aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

25. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti prvej výrokovej vety ako vecne správny potvrdil.

26. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

27. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

28. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

29. V preskúmvanej veci krajský súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo k doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia zisteného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalobcom dospel krajský súd k záveru, že súdom prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

30. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobkyňa sa v predmetnej veci domáha určenia, že pohľadávka proti podstate uplatnená prihláškou pohľadávky č. 1 v celkovej výške 146.943,53 Eur, ktorú tvorí neuhradená istina vo výške 99.300,40 Eur a úroky vo výške 47.643,13 Eur a pohľadávka proti podstate uplatnená prihláškou pohľadávky č. 2 v celkovej výške 116.173,09 Eur, ktorú tvorí neuhradená istina vo výške 109.572,19 Eur a úroky vo výške 6.600,90 Eur, obe zabezpečené zabezpečovacím právom (záložným právom) na základe Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátnej zmluvy zo dňa 17.08.2009, vzniknutým vkladom do katastra nehnuteľností a evidovaným

na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území Oslany, obec Oslany, okres Prievidza, vedenom Okresným úradom Prievidza, katastrálny odbor, k nehnuteľnostiam vo vlastníctve úpadcu vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/1, a to: pozemky - parcely registra „C“ evidované na katastrálnej mape ako parcelné číslo 989, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, výmera 364 m²; stavby, súpisné číslo XXX, charakteristika stavby predajňa, na parcele číslo XXX.

31. Žalobca v podanom odvolaní okrem iného namieta, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil napadnuté rozhodnutie.

32. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

33. Je nepochybné, že jedným z aspektov na spravodlivý proces je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky relevantné, právne a skutkové otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany (IV.ÚS 115/2003). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I.ÚS 46/05, I.ÚS 353/06, II.ÚS 220/08, III.ÚS 12/07, IV.ÚS 163/08).

34. V preskúmvanej veci dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré skutkové zistenia považoval za podstatné pre právny záver o nedôvodnosti žaloby. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, k svojim záverom dospel na základe riadne vykonaného dokazovania a dostatočne zisteného skutkového stavu. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia dáva odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaná účinne poprela pohľadávky žalobcu. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešnú stranu sporu neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

35. Do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva procesnej obrany, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia navrhnutých dôkazov a ak sa neriadi ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/0 , II. ÚS 197/07, IV.ÚS 251/03, II.ÚS 3/97).

36. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd nepovažuje námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvej inštancie za opodstatnenú.

37. Žalobca v podanom odvolaní namietol aj vecnú správnosť rozhodnutia v časti, ktorou súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol.

38. Podľa § 28 ods. 1 ZKR, pohľadávka, ktorá nie je pohľadávkou proti podstate, sa v konkurze uplatňuje prihláškou.

39. Podľa § 28 ods. 2 ZKR, prihláška sa podáva v jednom rovnopise u správcu, pričom správcovi musí byť doručená v základnej prihlasovacej lehote do 45 dní od vyhlásenia konkurzu; v jednom rovnopise veriteľ doručí prihlášku aj na súd. Doručením prihlášky do elektronickej schránky správcu sa prihláška považuje za doručeníu aj na súde.

40. Podľa § 28 ods. 3 ZKR, ak veriteľ doručí správcovi prihlášku neskôr, na prihlášku sa prihlíada, veriteľ však nemôže vykonávať hlasovacie právo a ďalšie práva spojené s prihlásenou pohľadávkou. Právo na pomerné uspokojenie veriteľa tým nie je dotknuté; môže byť však uspokojený len z výťažku zaradeného do rozvrhu zo všeobecnej podstaty, ktorého zámer zostaviť bol oznámený v Obchodnom vestníku po doručení prihlášky správcovi. Zapísanie takejto pohľadávky do zoznamu pohľadávok správcu zverejní v Obchodnom vestníku s uvedením veriteľa a prihlásenej sumy.

41. Podľa § 28 ods. 4 ZKR, ak ide o zabezpečenú pohľadávku, v prihláške doručenej správcovi sa musí riadne a včas uplatniť aj zabezpečovacie právo, a to v základnej prihlasovacej lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu, inak zanikne.

42. Podľa § 28 ods. 8 ZKR, ak si takýto veriteľ svoju zabezpečenú pohľadávku v základnej prihlasovacej lehote neprihlási, na jeho zabezpečovacie právo sa v konkurze neprihlíada, má však proti dotknutej podstate právo na vydanie toho, o čo sa dotknutá podstata v dôsledku toho obohatila, pričom takéto právo môže uplatniť proti dotknutej podstate ako pohľadávku proti podstate, ktorá sa však uspokojí až po uspokojení všetkých ostatných pohľadávok proti tejto podstate.

43. Podľa § 114 ods. 1 písm. b) a c) ZKR, začatie reštrukturalizačného konania má tieto účinky:
b) pre pohľadávku, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou, nemožno začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie na majetok patriaci dlžníkovi; už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa prerušujú,
c) pre zabezpečenú pohľadávku, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou, nemožno začať ani pokračovať vo výkone zabezpečovacieho práva na majetok patriaci dlžníkovi.

44. Podľa § 199 ods. 9 ZKR, ak tento zákon neustanovuje inak, za deň doručenia súdneho rozhodnutia alebo inej písomnosti sa považuje nasledujúci deň po zverejnení súdneho rozhodnutia alebo inej súdnej písomnosti v Obchodnom vestníku. Rovnako písomnosti, ktoré sa podľa tohto zákona zverejňujú v Obchodnom vestníku, sa považujú na účely tohto zákona za zverejnené nasledujúci deň po ich zverejnení v Obchodnom vestníku.

45. Podľa § 155 ods. 1 ZKR, ustanovenia plánu sa zverejnením uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku stávajú účinnými voči všetkým účastníkom plánu; ustanovenia plánu o novom úvere sú účinné voči každému.

46. Podľa § 155 ods. 2 ZKR, zverejnením uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku zaniká právo veriteľov, ktorí riadne a včas podľa tohto zákona neprihlásili svoje pohľadávky, vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkovi, ako aj riadne a včas neprihlásené zabezpečovacie práva vzťahujúce sa na majetok dlžníka; to platí rovnako aj pre podmienené pohľadávky, ktoré mali byť uplatnené prihláškou.

47. Podľa § 155 ods. 3 ZKR, plán potvrdený súdom sa považuje za právny úkon urobený vo forme a spôsobom, ktorý je vyžadovaný osobitnými predpismi pre vznik, zmenu alebo zánik práv alebo záväzkov obsiahnutých v pláne. Ak je pre vznik, zmenu alebo zánik práva alebo záväzku obsiahnutého v pláne potrebné rozhodnutie príslušného orgánu, právo alebo záväzok vznikne, zmení sa alebo zanikne až rozhodnutím príslušného orgánu; príslušný orgán nemôže odmietnuť vydať potrebné rozhodnutie len z dôvodu, že plán ako právny úkon nie je urobený vo forme alebo spôsobom vyžadovaným osobitným predpisom.

48. Podľa § 155 ods. 4 ZKR, plánom zostávajú nedotknuté práva veriteľov domáhať sa uspokojenia ich pôvodných pohľadávok voči spoludlžníkom a ručiteľom dlžníka, ako aj práva veriteľov domáhať sa uspokojenia ich pôvodných zabezpečených pohľadávok z majetku tretích osôb.

49. Podľa § 155 ods. 5 ZKR, ak je to potrebné na dosiahnutie vzniku, zmeny alebo zániku práva predpokladaného plánom, účastník plánu alebo dozorný správca sa môže domáhať na súde, aby vyhlásenie vôle účastníka plánu bolo nahradené rozhodnutím súdu.

50. Podľa § 155 ods. 6 ZKR, plánom zostáva nedotknuté právo veriteľa v rozsahu zistenej pohľadávky domáhať sa jej uspokojenia z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku.

51. Podľa § 87 ods. 1 ZKR, pohľadávky proti podstate sú pohľadávky proti všeobecnej podstate a pohľadávky proti oddelenej podstate.

52. Podľa § 87 ods. 2, písm. m) ZKR, pohľadávky proti všeobecnej podstate sú a uspokojujú sa zo všeobecnej podstaty v tomto poradí: ostatné pohľadávky proti podstate, ktoré za pohľadávky proti podstate označuje tento zákon.

53. Podľa § 87 ods. 7 ZKR, pohľadávky proti podstate sa uplatňujú u správcu. Na požiadanie správca oznámi veriteľovi, či uznáva právny dôvod a výšku jeho pohľadávky proti podstate, vrátane poradia.

54. Podľa § 87 ods. 8 ZKR, ak správca neuznáva právny dôvod alebo výšku pohľadávky proti podstate, bez zbytočného odkladu vyzve veriteľa, aby sa najneskôr v lehote 15 dní od doručenia výzvy žalobou podanou voči správcovi domáhal, aby súd určil právny dôvod alebo výšku pohľadávky proti podstate s poučením o následkoch zmeškania tejto lehoty. Ak veriteľ žalobu včas nepodá, na pohľadávku proti podstate sa v rozsahu, v ktorom ju správca neuznal, v konkurze neprihliada. Ak sa už o právnom dôvode alebo výške pohľadávky proti podstate právoplatne rozhodlo po vyhlásení konkurzu, o určení jej právneho dôvodu alebo výšky už nie je možné rozhodovať podľa tohto ustanovenia.

55. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

56. Podľa § 153 ods. 2 CSP, na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

57. Podľa § 153 ods. 3 CSP, ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

58. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie neprihliadol na jeho vyjadrenie zo dňa 12.11.2024, ktorým reagoval na skutočnosti uvedené žalovanou v duplike zo dňa 19.01.2023 a jej doplnení zo dňa 27.03.2023. Mal za to, že týmto postupom súd prvej inštancie závažným spôsobom zasiahol do jeho práv, podstatne narušil rovnosť strán, rovnosť zbraní a kontradiktórnosť konania na jeho ujmu.

59. Účelom sudcovskej koncentrácie konania upravenej v § 153 CSP je zabrániť tomu, aby strany sporu zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi. Takýmto prípadom môže byť situácia, keď strana sporu uvádza svoje skutkové tvrdenia alebo predkladá dôkazné návrhy až na pojednávaní (resp. krátko pred pojednávaním, nerešpektujúc potrebu zachovania zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie pre strany sporu v zmysle § 178 ods. 2 CSP), následkom čoho by mohlo dôjsť k zmareniu účelu už nariadeného pojednávania a k jeho odročeniu. Nie je však možné vylúčiť, že v konkrétnom prípade môže byť predloženie skutkového tvrdenia alebo dôkazného návrhu až na pojednávaní, resp. krátko pred pojednávaním, dôvodné. Prichádza do úvahy vtedy, keď poskytnutie nových skutkových tvrdení, či predloženie nových dôkazných návrhov, je bezprostrednou reakciou na nové okolnosti, o ktorých sporová strana skôr nevedela a ani pri vynaložení náležitej starostlivosti vedieť nemohla, alebo ide o okolnosti, ktoré nastali krátko pred samotným pojednávaním. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu vyhodnotí vždy súd. Je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní, alebo či pristúpi k procesnej sankcii, ktorá spočíva v tom, že súd na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky.

60. Odvolací súd poukazuje na to, že koncentrácia konania predstavuje efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Ustanovenie § 366 CSP má základ v koncentrácii konania podľa § 153 a § 154 CSP. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla

predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany podľa tohto ustanovenia možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Podľa § 384 ods. 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP. Podľa ustanovenia § 366 CSP možno prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie len v prípade, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávne obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

61. Odvolací súd zistil, že žalobca súdu prvej inštancie deň pred pojednávaním, t.j. dňa 12.11.2024 o 21:53 hod doručil vyjadrenie k duplike žalovanej zo dňa 19.01.2023 a jej doplneniu zo dňa 27.03.2023. Duplika žalovanej zo dňa 19.01.2023 a jej doplnenie zo dňa 27.03.2023 bola žalobcovi doručená súdom prvej inštancie dňa 03.10.2024. Zároveň z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie žalobcu uznesením zo dňa 25.11.2022 v súlade s § 153 ods. 1, 2 CSP upovedomil o povinnosti uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas a poučil ho o tom, že ak ich nepredloží včas, nemusí na ne prihliadať najmä, ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov. Z obsahu vyjadrenia žalobcu zo dňa 12.11.2024 odvolací súd zistil, že žalobca v tomto vyjadrení rozšíril svoju argumentáciu o tvrdenú neplatnosť Zmluvy o predaji podniku T.S.K. spol. s r.o. a o tom, že pôvodný záložca konal v rozpore s dobrými mravmi, zásadami poctivého obchodného styku a o ďalšie tvrdenia. Odvolací súd sa potom s ohľadom na uvedené stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcom predložené vyjadrenie zo dňa 12.11.2024 spolu s dôkaznými prostriedkami nebolo uplatnené včas. Uvedené podanie aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca mohol predložiť so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania už skôr. Žalobca mal dostatok času od doručenia dupliky žalovanej a jej doplnenia na to, aby v prípade, ak sa chcel vyjadriť, aby tak urobil v dostatočnom časovom predstihu pred termínom pojednávania tak, aby žalovaná, ako aj súd mali možnosť sa oboznámiť s jeho podaním. Pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie neprihliadol ani na jeho objektívne dôvody, ktoré mu bránili podať včas vyjadrenie k duplike žalovanej a jej doplneniu, odvolací súd poukazuje na to, že od doručenia predvolania na pojednávanie žalobcovi dňa 03.10.2024 do dňa pojednávania 13.11.2024 žalobca, ani jeho právny zástupca súdu neoznámili, že by na ich strane vznikla taká prekážka, pre ktorú nebolo možné uvedené vyjadrenie predložiť skôr. Aj zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 13.11.2024 odvolací súd zistil, že uvedené vyjadrenie žalobcu bolo žalovanej doručené až na tomto pojednávaní a že žalovaná na tomto pojednávaní namietala jeho oneskorené podanie zo strany žalobcu s tým, že žalobca v ňom uviedol nové skutkové tvrdenia a navrhol nové dôkazy. Podľa názoru odvolacieho súdu procesný postup žalobcu, ktorým predložil svoje vyjadrenie deň pred pojednávaním znemožnil žalovanej, ako aj súdu prvej inštancie sa s ním v dostatočnom časovom predstihu relevantne oboznámiť. Na to, aby sa žalovaná, ako aj súd prvej inštancie mohli s týmto vyjadrením žalobcu relevantne oboznámiť, by si vyžadovalo odročenie pojednávania a až následne nariadenia ďalšieho pojednávania z dôvodu, aby mala protistrana, aj súd priestor sa s ním oboznámiť. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne v danej veci aplikoval sudcovskú koncentráciu konania a na uvedené podanie žalobcu neprihliadol. Na uvedenú skutočnosť tiež nemá žiaden vplyv ani žalobcom namietaná skutočnosť, že súd prvej inštancie aplikoval sudcovskú koncentráciu aj napriek tomu, že predmetné konanie začalo ešte v roku 2022. Skutočnosť, že predmetné konanie začalo už v roku 2022 podľa názoru odvolacieho súdu nemá vplyv na aplikáciu sudcovskej koncentrácie podľa § 153 CSP. Na aplikáciu sudcovskej koncentrácie však má vplyv skutočnosť, či sporová strana bola riadne poučená o možnosti jej uplatnenia podľa § 167 CSP, čo v danom prípade bolo splnené. Žalobca mal tak dostatok času na to, aby včas predložil všetky svoje skutkové tvrdenia, ako aj dôkazné prostriedky aj s poukazom na dôvody popretia jeho nároku žalovanou. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď vzhľadom na oneskorené podanie vyjadrenia žalobcu zo dňa 12.11.2024 uplatnil sudcovskú koncentráciu konania podľa § 153 ods. 1 a 2 CSP a neprihliadol naň.

62. Žalobca ďalej v odvolaní namietal nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 155 ods. 2 ZKR súdom prvej inštancie.

63. V zmysle ustanovenia § 155 ods. 2 ZKR zverejnením uznesenia o potvrdení reštrukturalizačného plánu v Obchodnom vestníku zanikajú zabezpečovacie práva vzťahujúce sa na majetok dlžníka, ktoré

si veriteľia riadne a včas neprihlásili v reštrukturalizácii. To znamená, že pokiaľ ide o zabezpečovacie práva, ktoré neboli v rámci reštrukturalizácie prihlásené, tieto účinnosťou plánu zanikajú, no iba v časti, v ktorej viažu na dlžníkovom majetku. Pokiaľ zabezpečovacie právo viazne na majetku tretej osoby v dôsledku účinnosti plánu nezaniká. Takéto zabezpečovacie právo sa v reštrukturalizácii ani neprihlasuje, keďže zabezpečovacím právom na účely reštrukturalizácie je len zabezpečovacie právo, ktoré viazne na majetku dlžníka. Pokiaľ ide o prípadné zabezpečovacie práva, ktoré síce viažu na dlžníkovom majetku, no zabezpečujú pohľadávku voči inej osobe ako reštrukturalizovanému dlžníkovi, tak takéto zabezpečovacie práva sú účinnosťou plánu nedotknuté.

64. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že vzhľadom na dôvod popretia žalobcových pohľadávok a na obranu žalobcu uvedenú v žalobe, v danom prípade išlo o otázku právneho posúdenia, či k zániku záložného práva došlo alebo nedošlo neprihlásením pohľadávok a záložného práva žalobcu do reštrukturalizácie podnikajúceho subjektu Karol Tomík – LUKA. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie potom správne postupoval, keď v prvom rade považoval za potrebné ustáliť, či si žalobca mal svoju pohľadávku proti dlžníkovi K. E., ako fyzickej osobe uplatniť aj proti K. E., ako podnikateľovi, na ktorého sa viedla reštrukturalizácia. Odvolací súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že reštrukturalizácii podliehajú len podnikateľské subjekty. V danom prípade sa však reštrukturalizáciou dlžníka - fyzickej osoby ako podnikateľa poskytuje ochrana proti všetkým jeho veriteľom bez ohľadu na to, či pohľadávky vznikli proti fyzickej osobe podnikateľovi, alebo fyzickej osobe nepodnikateľovi. Zároveň zo znenia ustanovenia § 114 ZKR vyplýva, že majetok dlžníka, resp. podnik je ďalej chránený počas reštrukturalizačného konania pred individuálnym výkonom zabezpečovacích práv, ktoré viažu na dlžníkovom majetku. Z uvedeného je teda zrejmé, že zákon o konkurze a reštrukturalizácii počíta s celým majetkom patriacim dlžníkovi. Tento majetok sa nerozdeľuje na majetok týkajúci sa podnikania a na osobný majetok dlžníka. Uvedené vyplýva aj zo znenia § 155 ods. 2 ZKR, v zmysle ktorého sa majetok dlžníka berie ako celok. Aj podľa názoru odvolacieho súdu zo znenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii osobný majetok dlžníka patriaci fyzickej osobe nie je vyňatý z účinkov reštrukturalizácie. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca sa po schválení reštrukturalizačného plánu proti dlžníkovi - fyzickej osobe podnikateľovi nemohol domáhať výkonu záložného práva k nehnuteľnosti, nakoľko by to popieralo samotný zmysel reštrukturalizácie. Súd prvej inštancie preto s ohľadom na účinky schváleného reštrukturalizačného plánu dospel k správne záveru, že tieto sa vzťahujú nielen na záväzky podnikajúceho subjektu dlžníka pod obchodným menom K. E. – N., ale aj na fyzickú osobu záložcu A. K. E.. Odvolací súd zároveň poukazuje aj na to, že v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 písm. b) Obchodného zákonníka a § 2 zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) fyzická osoba – podnikateľ podniká vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, a teda za svoje záväzky z podnikania zodpovedá celým svojim majetkom, a to aj takým, ktorý na podnikanie nevyužíva. Preto nie je možné oddeľovať fyzickú osobu – podnikateľa a fyzickú osobu – nepodnikateľa, keďže ide o totožný subjekt. S poukazom na uvedené odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že popretie pohľadávok správkyňou konkurznej podstaty (žalovanou) je účinné a dôvodné. Aj podľa názoru odvolacieho súdu potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom spôsobilo zánik vymáhateľnosti pohľadávok žalobcu podľa § 155 ods. 2 ZKR, keďže si ich v reštrukturalizačnom konaní neprihlásil riadne a včas.

65. Odvolací súd sa zároveň stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nešlo o zabezpečenie pohľadávky z majetku tretej osoby, ktoré by bolo možné považovať za právo veriteľa nedotknuté potvrdením reštrukturalizačného plánu podľa § 155 ods. 4 ZKR. Rovnako, ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd má za to, že v reštrukturalizačnom konaní vedenom na dlžníka K. E. bol práve vlastníkom nehnuteľnosti zhodný s dlžníkom v reštrukturalizačnom konaní, pričom sa nejednalo o majetok tretích osôb. Aj podľa názoru odvolacieho súdu toto ustanovenie by bolo možné aplikovať v prípade spoločností T.S.K. spol. s r.o. alebo PTG, s.r.o., ktoré by časovo predchádzali reštrukturalizácii A. K. E., čo sa v danom prípade nestalo. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne uviedol, že v danom prípade sa nejedná o zabezpečovacie právo proti tretej osobe, ale ide o zabezpečovacie právo viažúce sa na majetok dlžníka, ktoré si žalobca riadne a včas neprihlásil, a preto podľa § 155 ods. 2 ZKR zaniklo.

66. Žalobca v odvolaní tiež namietal, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dôkazy vo vyjadrení zo dňa 12.11.2024 a na pojednávaní. Žalobca na pojednávaní navrhol vykonanie dokazovania pripojením reštrukturalizačného spisu pôvodného vlastníka nehnuteľnosti A. K. E., podnikajúceho pod

obchodným menom K. E. – N. vedeného pod sp.zn. 1R/6/2013. Vykonanie tohto dôkazu žalobca navrhol z dôvodu, že z neho je možné preveriť, kto si prihlásil pohľadávky, aké pohľadávky boli prihlásené v uvedenom reštrukturalizačnom konaní K. E.. Uvedené dokazovanie žalobca navrhol až na pojednávaní pred súdom prvej inštancie za účelom posúdenia absolútnej neplatnosti zmluvy o predaji podniku. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že vykonanie tohto dôkazu by bolo neúčelné a nehospodárne, nakoľko zistenie, ktorí veritelia si prihlásili svoje pohľadávky v reštrukturalizačnom konaní pôvodného vlastníka nehnuteľnosti a o aké pohľadávky išlo nepreukazuje záver, že sa toto reštrukturalizačné konanie týkalo len K. E. ako podnikateľa. Zároveň vzhľadom na to, že vykonanie tohto dôkazu žalobca navrhol až na pojednávaní konanom dňa 13.11.2024, odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie potom správne postupoval, keď na vykonanie tohto dôkazu aplikoval sudcovskú koncentráciu konania podľa § 153 ods. 1 CSP. Aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo až v čase pojednávania neúčelné a nehospodárne navrhovať vykonanie tohto dôkazu, pretože by si to vyžadovalo odročenie pojednávania a žalobca mal dostatok času na to, aby tento dôkaz navrhol vykonať už skôr. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval túto námietku žalobcu za nedôvodnú.

67. Odvolací súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že návrh žalobcu na vykonanie dokazovania pripojením správcovského spisu správcu JUDr. Mgr. Dušana Divka, M.B.A. ku konkurzu vedenému na majetok spoločnosti PTG, s.r.o. pod sp.zn. 28K/65/2010 za účelom preukázania, že si jeho právny predchodca v tomto konkurznom konaní uplatnil pohľadávku č. 2 je neúčelný a nehospodárny. Vykonanie tohto dokazovania navrhnutého žalobcom, by aj podľa názoru odvolacieho súdu nemalo žiaden vplyv na výsledky dokazovania, ani na posúdenie veci súdom, nakoľko aj podľa názoru odvolacieho súdu k zániku záložného práva žalobcu na nehnuteľnostiach došlo už neuplatnením pohľadávok a záložného práva v reštrukturalizácii Karola Tomíka - LUKA, a to schválením reštrukturalizačného plánu dňa 03.06.2014. Z obsahu vyjadrení žalobcu v tomto konaní odvolací súd tiež zistil, že žalobca v nich tvrdil, že si svoje pohľadávky prihlásil v konkurznom konaní úpadcu PTG, s.r.o.. Odvolací súd sa preto stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že žalobca mal možnosť v tomto konaní aj sám preukázať, že si v tomto konaní uplatnil svoju pohľadávku, ako i záložné právo voči tomuto dlžníkovi. Žalobca však aj napriek tomu, že si sám prihlasoval pohľadávku voči PTG, s.r.o. v konkurznom konaní vedenom na túto spoločnosť, túto skutočnosť žiadnym spôsobom v tomto konaní nepreukázal. Preto súd prvej inštancie správne posúdil, že žalobca v tomto smere nezvládol svoje dôkazné bremeno. Pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie v tomto konaní nemal vykonať dokazovanie rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III. sp.zn. 26Cb/204/2014-255 zo dňa 29.06.2016, zrušujúcim uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4Cob/8/2017-485 zo dňa 19.07.2018 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. sp.zn. 26Cb/204/2014-569 zo dňa 24.06.2019, odvolací súd túto námietku žalobcu nepovažoval za dôvodnú. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia totiž vyplýva, že súd prvej inštancie v ňom len podporne odkázal na to, že rovnaký záver týkajúci sa prihlasovania pohľadávky žalobcu a jeho zabezpečovacieho práva voči spoločnosti PTG, s.r.o. vyplýva aj z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III. sp.zn. 26Cb/204/2014-569 zo dňa 24.06.2019, ktoré síce nenadobudlo právoplatnosť, avšak uvedená skutočnosť v ňom rovnako nebola sporná.

68. Odvolací súd súčasne aj s poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel k záveru, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti na preukázanie, že žalovaná neúčinne poprela jeho pohľadávky, ktoré by nemohol uplatniť už pred súdom prvej inštancie, pričom odvolací súd mal z obsahu spisu preukázané, že v danom prípade nedošlo ani k vadám z dôvodu porušenia procesných podmienok a ani k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

69. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správne právnemu záveru, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti prvej výrokovej vety podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

70. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % priznal žalovanej proti žalobcovi, nakoľko žalovaná mala proti žalobcovi v odvolacom konaní úspech. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 251 CSP súd prvej inštancie.

71. Rozsudok bol schválený členmi odvolacieho senátu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).